

Κατερίνα Σταθοπούλου

# *Χτύπο στο Χτύπο*

*Με αφορμή την αληθινή ιστορία της*

*María Santos Gorrostieta Salazar*

Αθήνα 2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Κατερίνα Σταθοπούλου γεννήθηκε στην Αθήνα. Κατάγεται από την Αργολίδα, όπου μεγάλωσε, και την Κύπρο. Είναι ηθοποιός και νομικός. Απόφοιτος της Δραματικής Σχολής «Μοντέρνοι Καιροί» και της Νομικής Σχολής Δημοκρατείου Πανεπιστημίου Θράκης. Φοιτά στο τμήμα Αγγλικής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει συνεργαστεί με το Ίδρυμα Κακογιάννη «*Η Αρρώστια της Νιότης*» σκην. Κοραή Δαμάτη, το Θέατρο Βαφείο «*Οι Στρουθοκάμηλοι*», το Τρένο στο Ρουφ, το Θέατρο Παραμυθίας, το ΔΗΠΕΘΕ Κομοτηνής, Topolongrant Festival κ.α. Έχει παρακολουθήσει σεμινάριο συγγραφής μυθιστορήματος στο Κέντρο Ελληνικών Σπουδών Πανεπιστημίου Harvard, με τον Στρατή Χαβιαρά, το 3<sup>ο</sup> εργαστήριο Νέων Θεατρικών Συγγραφέων (ΕΝΘΕΣΥ) στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης και το 5<sup>ο</sup> Εργαστήριο Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής με τον Θανάση Τριαρίδη.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6944318116

Email: [catstath@gmail.com](mailto:catstath@gmail.com)

\*\*\*

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020), με εισηγητές τους Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Θανάση Τριαρίδη.

\*\*\*



Το θεατρικό έργο *Χτύπο στο Χτύπο* της Κατερίνας Σταθοπούλου διατίθεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

[Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα 4.0]

για ανάγνωση και αναπαραγωγή, για μη εμπορική χρήση, υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως. Για κάθε μεταποίηση, άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική ή μη κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται προηγούμενη επικοινωνία και συναίνεση της συγγραφέως.

## **ΠΕΡΙΛΗΨΗ**

Τέσσερις γυναίκες εργάζονται αδιάκοπα σ'ένα ιδιότυπο «μηχανοστάσιο - χημικό εργαστήριο». Με τη συζήτηση και την τριβή, διαφαίνονται οι όποιες συμπάθειες και αντιπάθειες. Διαρκώς προκύπτουν βλάβες στα συστήματα και ενεργοποιείται ο συναγερμός. Βρίσκονται σε κίνδυνο. Καθώς η ιστορία εξελίσσεται, αποκαλύπτεται η ταυτότητά τους. Αποτελούν τα όργανα ενός σώματος. Η πρώτη είναι το στομάχι, η δεύτερη η χολή, η τρίτη το συκώτι και η τέταρτη, την οποία κατηγορούν ότι τις έμπλεξε σε μελάδες πάλι, είναι η καρδιά. Το σώμα ανήκει σε μια νέα, δίκαιη, μορφωμένη και ισχυρή γυναίκα, δήμαρχο της επαρχιακής πρωτεύουσας, που τόλμησε να τα βάλει με τους «βαρύνους» των ναρκωτικών. Οι τελευταίοι, προκειμένου να παραδειγματίσουν τους τυχόν επίδοξους πολέμιους της παντοδυναμίας τους, την απήγαγαν και της επιτέθηκαν με πρωτοφανή αγριότητα. Η κατάσταση του σώματος είναι ιδιαίτερος κρίσιμη. Τα όργανα συγκρούονται μεταξύ τους, σε μια τέτοια ακραία συνθήκη, του επαπειλούμενου θανάτου, θέτοντας το ερώτημα, για ποιο λόγο αξίζει να αγωνίζεται κανείς, με κίνδυνο της ζωής του.

Πρόσωπα του έργου: τέσσερις γυναίκες, 36 ετών

Πρώτη

Δεύτερη

Τρίτη

Τέταρτη

## ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

*Σκοτάδι. Ακούγεται ένας συριστικός ήχος. Φώτα.*

Πρώτη: Το ακούσατε;

Δεύτερη: Τι ήταν αυτό;

Τρίτη: Σταμάτησε

Πρώτη: Τραντάχτηκα ολόκληρη

Δεύτερη: Τι ήταν αυτό;

Τρίτη: Σα σεισμός

Δεύτερη: Όχι πάλι

Πρώτη: Ηρέμησε

Τρίτη: Να καταλάβουμε αν σταμάτησε

Δεύτερη: Αυτή, γιατί δεν κουνιέται; *(δείχνοντας την Τέταρτη, η οποία είναι πιο μακριά και δε βλέπουμε ακόμα το πρόσωπό της)*

Πρώτη: Σ' εσένα μιλάμε.

Τρίτη: Το ένωσες κι εσύ;

Δεύτερη: Κουνήστε την. Μην τολμήσει να κοιμηθεί

Πρώτη: Σ' εσένα μιλάμε

Τρίτη: Ξύπνα

Τέταρτη: Τι έγινε;

Δεύτερη: Ρωτάς εμάς;

Τρίτη: Τραντάχτηκες κι εσύ;

Πρώτη: Το άκουσες;

Τέταρτη: Ναι

Δεύτερη: Και τι κατάλαβες; Τι ήταν;

Τέταρτη: Δεν ξέρω.

Δεύτερη: Ξέρεις!

Πρώτη: Θυμίζει εκείνη τη μέρα που...

Τρίτη: Μην το πεις!

Τέταρτη: Τελείωσε τώρα. Ας γυρίσουμε στο πόστο μας.

*Γυρίζουν όλες στο πόστο τους, η καθεμιά σε μία γωνία, όπου πρώτη φορά φωτίζονται πάγκοι χημικού εργαστηρίου με διάφορα όργανα και υπολογιστές. Εργάζονται για λίγο στη σιωπή.*

Δεύτερη: Ήσουν ανήσυχη τις τελευταίες μέρες.

Τέταρτη: Εγώ;

Δεύτερη: Ναι. Δε μιλούσες. Φαινόταν ότι κάτι σε απασχολεί.

Τέταρτη: Δε νομίζω

Πρώτη: Σου μιλούσαμε και δεν απαντούσες

Τρίτη: Έκανες και λάθος

Τέταρτη: Λάθος εγώ;

Τρίτη: Ναι, σάστισες πολλές φορές. Άλλαξες φορά στα υγρά και μετά τα επανέφερες στο σωλήνα.

Τέταρτη: Εάν δείχνεις τόση προσήλωση στη δική μου δουλειά, σημαίνει πως αφαιρείσαι από τη δική σου.

Τρίτη: Δε νομίζω. Τόσα χρόνια εκτελώ άφογα τη δουλειά μου, παρόλες τις δυσκολίες. Και τα ατυχήματα.

Πρώτη: Ατυχήματα..

Τέταρτη: Μαζί ξεκινήσαμε να δουλεύουμε. Μια οικογένεια είμαστε.

Δεύτερη: Και μαζί θα σταματήσουμε;

*Γυρνάνε και την κοιτάνε όλες*

Δεύτερη (στην Τέταρτη): Υπάρχει κάτι που πρέπει να ξέρουμε; Έχει κάνει κάτι ο «Προϊστάμενος»;

Πρώτη: Δηλαδή;

Τέταρτη: Τι να έχει κάνει;

Δεύτερη: Εσύ θα μας πεις. Εσείς μιλάτε πιο συχνά και ανταλλάσσετε εντολές.

Τέταρτη: Δε γνωρίζω τίποτα παραπάνω από εσάς.

Τρίτη: Εσύ έχεις λόγο στη λήψη αποφάσεων. Εμείς όχι.

Τέταρτη: Δεν ισχύει αυτό, εκτελώ εντολές όπως εσείς.

Δεύτερη: Χα! Θα μας πει τώρα, ότι είμαστε το ίδιο και δε φέρει ευθύνη.

Τέταρτη: Μα ακριβώς

Δεύτερη: Σκάσε! Μάλλον μίλα, τι έχει γίνει;

Τέταρτη: Πρόσεχε τις εκφράσεις σου. Εγώ σου μιλάω όμορφα.

Πρώτη (στη Δεύτερη): Μην την εκνευρίζεις.

Τρίτη (στην Τέταρτη): Τι έχεις;

Τέταρτη: Μια αδιαθεσία. Ζαλίστηκα λίγο.

Πρώτη: Ορίστε. Ας ηρεμήσουμε για να μπορέσουμε να εργαστούμε σαν ομάδα. Ήδη καθυστερούμε.

Τρίτη: Κάνει λίγο κρύο εδωμέσα. Ξαφνικά. (επιστρέφουν στο πόστο τους)

## ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

*Εκτελώντας μηχανικές κινήσεις κατά τη διάρκεια της εργασίας τους, η καθεμιά βγάζει έναν δικό της ήχο και όλες μαζί συνθέτουν ένα αρμονικό τραγούδι. Κάθε φορά που μιλά η μία, οι άλλες χαμηλώνουν, μέχρι που σταματά εντελώς το τραγούδι, μετά από λίγο.*

Πρώτη: Δε μου αρέσουν οι απότομες αλλαγές θερμοκρασίας. Μου θυμίζουν/

Δεύτερη: Εγώ έχω φουντώσει.

Τρίτη: Δε νιώθεις καλά;

Δεύτερη (στην Τέταρτη): Υπάρχει κάποια αλλαγή στο πλάνο;

Τέταρτη: Δε γνωρίζω κάτι σχετικό.

Δεύτερη: Για το καλό όλων, θα πρέπει να μας πεις.

Τρίτη (στην Δεύτερη): Μα γιατί επιμένεις; Κατάλαβες κάτι άλλο;

Δεύτερη: Ρωτάω μήπως πρέπει να κάνουμε πιο γρήγορα... Ή ν' αλλάξουμε πλάνο εργασίας για σήμερα. Να κάνουμε εξοικονόμηση ενέργειας, να χαμηλώσουμε τις μηχανές...

Τέταρτη: Εάν κρίνω ότι κάτι πρέπει ν' αλλάξει, θα σας ενημερώσω εγκαίρως.

Δεύτερη: Εάν το κρίνεις εσύ. Μάλιστα.

Τέταρτη: Ναι, γι' αυτό δε με ρωτάς;

Δεύτερη: Προηγουμένως είπες ότι μόνο εντολές εκτελείς, όπως εμείς.

Πρώτη: Τελοσπάντων, τι νόημα έχει αυτή η συζήτηση;

Δεύτερη: Έχει. Πρέπει να ξέρουμε, για ν' αντιμετωπίσουμε την κατάσταση.

Τρίτη: Ποια κατάσταση;

Δεύτερη: Εάν υπάρχει κάποιος έκτακτος λόγος. Κάποια επείγουσα περίπτωση. Κάποια απειλή, σαν αυτές που αντιμετωπίσαμε όταν

Πρώτη: Μη μου το θυμίζεις.

Δεύτερη: Ναι, αλλά πρέπει. Να το ξέρουμε για ν' αντιδράσουμε κατάλληλα. Αν τις άλλες φορές...

Τέταρτη: Ξέρεις κάτι; Γίνεσαι βαρετή.

Δεύτερη: Εγώ; Γίνομαι βαρετή εγώ;

Τέταρτη: Ναι γίνεσαι βαρετή, επαναλαμβάνεσαι κι επιμένεις χωρίς λόγο.

Δεύτερη: Ειδικά εσύ, δε θα με λες εμένα βαρετή. Εσύ, η κατεξοχήν μονότονη.

Τέταρτη: Όταν αλλάζω ρυθμούς, δεν αρέσει σε καμιά σας.

Τρίτη: Συμφωνώ, δε μ' αρέσει ν' αλλάζεις ρυθμό.

Πρώτη: Σε καμιά δεν αρέσει ν' αλλάζει ο ρυθμός της. Έχουμε ανάγκη τη ρουτίνα. Το «έκτακτο» μας τρομάζει.

Τέταρτη: Λοιπόν, πώς προχωράμε; Είναι εντάξει τα υλικά σας; Όλα καλά;

Πρώτη: Ναι

Τρίτη: Όλα οκ.

Δεύτερη: Το πρόγραμμα φαίνεται ν' αργεί ξαφνικά..

Τέταρτη: Θα σου φάνηκε. Εμένα τρέχει κανονικά.

Δεύτερη: Σκοτεινιάσες, ή κι αυτό μου φάνηκε;

Τέταρτη: Κινδυνολογείς διαρκώς. Υποψίες, συνωμοσίες... παντού τέτοια βλέπεις.

Πρώτη: Έχει δίκιο όμως, κι εμένα αργεί.

Τρίτη: Ναι, έλα να δεις αν θες.

Τέταρτη: Θα είναι κάτι παροδικό.

Δεύτερη: Κι εσύ υπειφεύγεις διαρκώς.

Τέταρτη: Κοίταξε, δεν ωφελεί να διατηρείς αυτή την κόντρα.

Πρώτη: Λοιπόν, τις προάλλες, είχα μια πολύ δύσκολη μέρα. Έπρεπε να διαχειριστώ τόσο μεγάλο όγκο δεδομένων – θυμάστε πόσα. Κάποιες μέρες – απορώ πραγματικά- οι ποσότητες είναι τεράστιες.

Τρίτη: Τα κατάφερες όμως καλά, να τα επεξεργαστείς πριν τα προωθήσεις σ' εμένα.

Δεύτερη: Δεν αισθάνομαι πολύ καλά...

Τρίτη: Τι έχεις;

Πρώτη: Κράτα την, θα πέσει!



Τέταρτη: Βάλτε την να καθίσει. Χαμηλώστε τις μηχανές.

### ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

*Η Τρίτη τρέχει και «χαμηλώνει» όλα τα μηχανήματα*

Τέταρτη: Κάνε της μαλάξεις. Όπως εγώ. Όχι πολύ δυνατά.

Πρώτη: Μας ακούς;

Τέταρτη: Αν δε μπορείς να μιλήσεις, κάνε μας ένα σήμα ότι ακούς.

Τρίτη: Εντάξει, τα χαμήλωσα όλα. Δε συνέρχεται;

Τέταρτη: Θα συνέλθει, θέλει λίγο χρόνο.

Πρώτη: Κουνιέται, κουνιέται!

Τέταρτη: Έτσι μπράβο.... Καθίστε δίπλα της, συνεχίστε τις μαλάξεις κι εγώ θα ελέγξω λίγο τις μηχανές

Τρίτη: Είσαι καλύτερα;

*Η Δεύτερη κουνάει το κεφάλι «έτσι κι έτσι»*

Τέταρτη: Δεν ήταν τίποτα, μια παροδική αδιαθεσία. Κι εγώ δε ζαλιστήκα πριν;

Τρίτη: Είναι λίγο παράξενη η ατμόσφαιρα σήμερα εδώ μέσα.

Τέταρτη (*χιουμοριστικά*): Ε τότε, να βγούμε έξω, να πάρουμε αέρα!

*Γελάνε όλες δυνατά, σα να ειπώθηκε κάποιο «εσωτερικό» αστείο. Η Δεύτερη κάθεται λίγο καλύτερα στην καρέκλα της.*

Δεύτερη: Θα με ξεκάνετε...Κι όχι τίποτα άλλο, μπορείτε να συνεχίσετε και χωρίς εμένα, το ξέρω.

Πρώτη: Α, μα τι λες!

Τέταρτη: Δεν είναι αστεία αυτά, τώρα.

Τρίτη: Όλες είμαστε απαραίτητες για τη σωστή λειτουργία των μηχανών.

Δεύτερη: Ε, εγώ όμως, ακόμα κι αν λείψω, το σύστημα μπορεί να συνεχίσει.

Πρώτη: Τι παράπονα είναι τώρα αυτά;

Τέταρτη: *(στην Πρώτη)* Και για πες, τι έλεγες για τις προάλλες; Σε διακλόψαμε.

Πρώτη: Έλεγα ότι ζορίστηκα πολύ. Μεγάλος όγκος δουλειάς. Γι αυτό νιώθω μια παράξενη κούραση σήμερα...

Τέταρτη: Ναι, το είδαμε όλες. Ας ελπίσουμε αυτή, να είναι μια πιο ήρεμη μέρα.

Πρώτη: Δεν ξέρω αν θα μπορούσες να το αναφέρεις και στον Προϊστάμενο. Αν γίνεται, να αποφεύγεται τέτοιος όγκος, δε μπορεί να γίνει σωστή διεκπεραίωση έτσι.

Τέταρτη: Το καταλαβαίνει κι από μόνος του. Αλλά είναι κάποιες μέρες, που τυχαίνει να έχουμε όλες, περισσότερο φόρτο, η καθेमιά στον τομέα της. Με τη σωστή συνεργασία όμως, τα καταφέρνουμε, έτσι δεν είναι;

Δεύτερη: Ωραία, τι πειράζει να το επισημάνεις;

Τέταρτη: Δε νομίζω ότι θα επικοινωνήσω μαζί του σήμερα. Εξάλλου, δε με ακούει και πολύ σε ό,τι λέω.

Δεύτερη: Καλύτερα να μη σε άκουγε και καθόλου.

Τέταρτη: Τι είπες;

Τρίτη: Να επιστρέψουμε στις θέσεις μας; Νομίζω, συνήλθαμε όλες.

Πρώτη: Ναι, ναι, είναι ώρα οι μηχανές χαμηλωμένες, εμπρός, πάμε.

Δεύτερη: Σωστά, εσύ, ό,τι κι αν σου κάνουν, το κεφάλι κάτω, εργασία και χαρά, μέχρι να υπερβείς τον εαυτό σου!

Πρώτη: Και τι θέλεις να κάνω;

Δεύτερη: Να βάζεις όρια! Εσύ όλο δε μιλάς, καταπίνεις, καταπίνεις, και μετά.. δε χωνεύεται όλο αυτό.

Τρίτη: Μίλησε, όπως άκουσες. Τι άλλο να κάνει;

Δεύτερη: Αυτό δεν είναι αρκετό. Μήπως ν' απευθυνθείς η ίδια στον Προϊστάμενο, αφού οι «μεσάζοντες» ... κωφεύουν;

Τέταρτη: Τι νομίζεις –

Πρώτη: Μα εγώ δεν έχω πρόσβαση σ' αυτόν

Δεύτερη: Αφού σ' εσένα στέλνει πρώτα τα μηνύματα.

Πρώτη: Μόνο για ό,τι αφορά την αρμοδιότητά μου. Με ειδοποιεί να ετοιμάσω σωστά τις αποθήκες μου, τους κατάλληλους επεξεργαστές και να σας προωθήσω τ' αποτελέσματά μου, στη συνέχεια.

Δεύτερη: Ωραία, τότε, μπορείς ν' αντιδράσεις. Όπως βλέπεις, αυτή, δε βοηθάει καθόλου, και ίσα ίσα, καλύτερα να μην ανακατεύεται!

Τέταρτη: Μ' αρέσει που εκφράζεσαι σα να μην είμαι εδώ.

Δεύτερη: Και που είσαι, δεν κάνεις κάτι.

Τρίτη: Μα είναι δυνατόν; Τι είναι αυτά που λες; Πάλι τα ίδια;

Τέταρτη: Άστην, δεν πειράζει. Δε θα καταφέρει να με ταράξει. Έχουμε σοβαρότερα θέματα ν' ασχοληθούμε.

Πρώτη: Χωρίς να θέλω να σας αγχώσω, συγκεντρωθείτε λίγο στη δουλειά, γιατί βλέπω ένα πρώτο σήμα συναγερμού για χαμηλή λειτουργία του συστήματος.

## ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τέταρτη: Τι συμβαίνει;

Πρώτη: Ανασβοςβήνει το λαμπάκι. Βλέπεις; Χαμηλή ταχύτητα εδώ...Και εδώ...

Τέταρτη: Εντάξει, δεν είναι γενικός συναγερμός.

Δεύτερη: Όχι πάλι, γενικός συναγερμός!

Τρίτη: Ηρέμησε, δεν είναι αυτή η περίπτωση!

Πρώτη: Πώς να κινηθούμε τώρα;

Τέταρτη: Η καθεμιά στο πόστο της και γρήγορα. Να ειπέμψουμε μήνυμα επαγρύπνησης και στα υπόλοιπα μέρη του συστήματος.

Δεύτερη: Άρα, βρισκόμαστε σε κίνδυνο.

Τρίτη: Κάτι δεν πάει καλά εδώπέρα.

Τέταρτη: Προληπτικά το κάνουμε. Αφού προκύπτει χαμηλή λειτουργία, πρέπει να ειδοποιήσουμε τους πάντες να είναι σ' επιφυλακή. Πιο γρήγορα.

Πρώτη: Μας αγχώνεις.

Τέταρτη: Είδατε πού γυρινιάζατε για τη μονοτονία μου;

Τρίτη: Προσπαθώ να επαναφέρω και το δικό μου πρόγραμμα να τρέξει κανονικά, αλλά δεν ανταποκρίνεται.

Πρώτη: Κι εμένα.

Δεύτερη: Κάτι έχει επηρεάσει όλες τις λειτουργίες μας.

Τέταρτη: Θέλει λίγη παραπάνω προσπάθεια. Μη χαλαρώνουμε.

Πρώτη: Κοιτάξτε! Το ένα λαμπάκι συναγερμού σταμάτησε.

Τέταρτη: *(ανακουφισμένη)* Πολύ ωραία, συνεχίζουμε έτσι.

Δεύτερη: Τρόμαξες, ε;

Τέταρτη: Όχι, απλά ενεργοποιήθηκα.

Τρίτη: Φάνηκε στο πρόσωπο σου, η σκιά της άλλης φοράς.

Τέταρτη: Συγκεντρωνόμαστε στη δουλειά, παρακαλώ, δεν έχουμε επανέλθει πλήρως.

Πρώτη: Δε σταμάτησε καμιά μας. Εσύ όμως τρέμεις, όσο κι αν προσπαθείς να το κρύψεις.

Τέταρτη: Έχω πιο πολλές ευθύνες από σας, φυσικά και θα μ' επηρεάσει περισσότερο όλο αυτό.

Τρίτη: Νιώθεις ακόμα τύψεις από την προηγούμενη φορά;

Τέταρτη: Δεν σε καταλαβαίνω.

Δεύτερη: Καταλαβαίνεις πολύ καλά. Για τότε λέει, που είχαμε δεχθεί επίθεση. Που όλο το σύστημα κατέρρευσε και πήρε μήνες να επανέλθει. Στο παρά τσακ γλιτώσαμε, χάσαμε πολλά πολύτιμα δεδομένα και αποθέματα.

Τρίτη: Τα ξέρουμε όλα αυτά, μη μας τα θυμίζεις.

Πρώτη: *(στην Τέταρτη)* Νιώθεις προδομένη;

Τετάρτη: Κορίτσια, ας αποφύγουμε τους συναισθηματισμούς, δε βοηθάει στη συγκέντρωσή μας.

Δεύτερη: Χα! Εσύ προτείνεις ν' αποφύγουμε τους συναισθηματισμούς! Πού φτάσαμε!

Πρώτη: Νιώθεις ηττημένη;

Τέταρτη: Στενό μαρτιάρισμα μου κάνεις;

Πρώτη: Ναι, σου κάνω.

Δεύτερη: Επιτέλους!

Τρίτη: Ο συναγερμός συνεχίζεται.

Τέταρτη: Λοιπόν. Πιείτε αυτό. Όλες, τώρα. Μονορούφι. *(Πιάνει από τον πάγκο της ένα μεγάλο φλασκι/κανάτα ή ανοίγει τη στρόφιγγα από ένα γυάλινο μεγάλο βαρέλι και γεμίζει δοκιμαστικούς σωλήνες για να πιουν)*

Δεύτερη: Τι μας ποτίζεις;

Τέταρτη: Είναι δυναμωτικό. Έχουμε πολλή δουλειά.

Πρώτη: Γλυκό που είναι!

Τρίτη: Καιρό είχαμε να πιούμε.

Τέταρτη: Καθίστε αναπαυτικά.

Πρώτη: Θ' αφήσουμε το πόστο μας;

Τέταρτη: Κάντε ό,τι θέλετε για λίγο.

*(Η Τέταρτη κάθεται στο κέντρο, στο δάπεδο. Οι υπόλοιπες κοιτάζονται αμήχανα. Η Τέταρτη αρχίζει ένα μελωδικό τραγούδι, εντελώς αντίθετο από όλους τους μηχανικούς/ενοχλητικούς ήχους που έχουμε ακούσει ως τώρα)*

Καθάριοι καθρέφτες

Κρύσταλλα νερά

Ονείρων μου κλέφτες

Δάκρυα πικρά

Τρέμω ν' αγγίζω,

Το χέρι των παιδιών

Παλεύω ακόμα

Στο δίκιο των μικρών

Τεμαχισμένες σάρκες

Του αίματος οσμή

Δε θα σταματήσουν

Την τίμια ορμή

Δεμένη κρατιέμαι

Μ' ακόμα ουρλιάζω

Σκοινιά δαγκώνω

Ματώνω σπαράζω

Χτύπο στο χτύπο

Και η ζωή κυλά

Χτύπο στο χτύπο

Το Φως λάμπει ξανά  
Ανθρώπων έργα  
Φριχτά φονικά  
Σαλεύει ο νους τους  
Κέρδη προσκυνά  
Αδέρφια φαρμακίωνουν  
Γελούν ηδονικά  
Μα ο Θάνατος λευκός  
Ξανάρχεται τυφλός  
Θ' αγγίζει όποιον βρει  
Ας είναι και παιδί  
Ας είναι και του έμπορου  
Το πιο πιστό σκυλί  
Μια μαύρη ανάσα  
Παντού ξεπροβάλλει  
Φοβάμαι και τρέμω  
Ψηλά το κεφάλι  
Χτύπο στο χτύπο  
Και η ζωή κυλά  
Χτύπο στο χτύπο  
Το Φως λάμπει ξανά  
Είχα ένα άνθος  
Το πάτησαν χάμω

Είχα ένα άστρο  
Το βάψανε μαύρο  
Θα τρέξω να φτιάξω  
Καινούρια λουλούδια  
Παλεύω ν' αδράξω  
Καινούρια τραγούδια  
Μικρό λιθαράκι  
Στο κάστρο της Γης  
Μπορείς να προσφέρεις  
Ψηλά αν σταθείς  
Και μέσα και έξω  
Με μάτια υγρά  
Κοίτα σταθερά  
Νερά καθαρά

#### ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

*(Δακρυσμένες στέκουν ακίνητες. Η Δεύτερη σπάει τη σιωπή)*

Δεύτερη: Αδερφή μας

Πρώτη: Φτάνει

Τρίτη: Πωπω, σαν τον κύνιο...

Πρώτη: Μην τα θυμάσαι πια αυτά

Δεύτερη: Τα έχουμε αφήσει πίσω, έτσι δεν είναι;

Πρώτη: Είναι οι πληγές που παλεύουμε να επουλώσουμε.



Τρίτη: Αλήθεια, πονέσαμε όλες πολύ. Δυο φορές καταρρέσαμε.

Πρώτη: Φτάσαμε κοντά στο θάνατο. Σηκωθήκαμε όλες μαζί. Τώρα όμως δε θα ξαναπέσουμε, σωστά;

Δεύτερη: Φροντίσαμε η μια την άλλη. Κι εσύ μας στάθηκες. Βοήθαγες περισσότερο απ' όλους. Εξαντλήθηκες.

Τρίτη: Τότε, εκείνες τις τραγικές ώρες μετά τις επιθέσεις, μας άγγιζες πιο πολύ από ποτέ. Μας ζέσταινες τα χέρια κάθε τόσο και με όση δύναμη είχες, μουρμούριζες τα τραγούδια σου, να μη μας πάρει ο ύπνος και σταματήσουμε τις μηχανές.

Δεύτερη: Πώς άντεξες;

Τρίτη: Πόσο μου λείπει το άγγιγμα και οι ζεστοί μας χτύποι. Τελευταία... όλο.... ή το περιβάλλον γίνεται όλο και πιο κρύο ή εμείς έχουμε κρυώσει πια.

Πρώτη: Δε θέλω άλλο. Δε μπορώ να θυμάμαι. Φοβάμαι να θυμάμαι. Φοβάμαι να σκέφτομαι. Να δουλεύουμε μπορούμε; Χτύπο στον χτύπο. Το συνηθισμένο χορό μας. Ακούραστα κι αδιάκοπα. Αυτό μπορώ να κάνω. Δε μπορώ... Όλο κάτι με τρομάζει. Θέλω να γίνουν όλα κανονικά. Δε μπορώ ν' αντιμετωπίσω....

Δεύτερη: Χαααααα (γελάει δυνατά)! Δε μιλάει! Κοιτάζτε την! Δεν απαντάει!

Τρίτη: Είναι ευαίσθητη ακόμα, άστην.

Δεύτερη: Τρομαγμένη είναι! Χεσμένη πάνω της! Ακούτε κάτι; Ούτε που ψελλίζει!

Πρώτη: Σταμάτα τους καυγάδες! Εσύ φταις!

Δεύτερη: Εγώ φταίω; (γελά υστερικά). Μας έχει ναρκώσει! Δε μπορούμε να κουνηθούμε.

Τρίτη: Τι λες;

Δεύτερη: Τι λέω; Για προχώρα ως εκεί!

Πρώτη: Πάω εγώ (τρεκλίζει και πέφτει)

Τρίτη: Τι είναι αυτά;

Δεύτερη: Αυτό που ήπιες! Μας το έδωσε να μην έχουμε αντιστάσεις! Να γελάμε! Να μην πονέσουμε!

Πρώτη: Γιατί χτυπάει ακόμα ο συναγερμός;

Τρίτη: Δεν δουλεύουμε, δεν έχει επανέλθει το σύστημα.

Δεύτερη: Παραιτείται η κυρία! Μας παρατάει κι εμάς! Καμαρώστε τη!

Πρώτη: *(κουνάει την Τέταρτη όπως μπορεί, όλες κινούνται στο πάτωμα και στο μεσαίο επίπεδο)* Σύνελθε, σε παρακαλώ!

Τρίτη: Ο συναγερμός δυναμώνει! *(γελάει υστερικά)* Κινδυνεύουμε πολύ!

Τέταρτη: Ηρεμήστε.

Δεύτερη: Ο Βούδας μίλησε!

Τέταρτη: Εάν πανικοβληθούμε, είμαστε χαμένες. Θα χάσουμε χρόνο και πολύτιμα συστατικά.

Δεύτερη: Ναι, ας είμαστε ήρεμες. Όσο μας παίρνεις στο λαιμό σου. Βολικό, ε;  
Το κεφάλι μου γυρνάει.

Πρώτη: Ξέρω ότι πρέπει αλλά δε μπορώ ούτε καν να τρομάξω τώρα.

Τέταρτη: Μην το κάνεις. Η χαλάρωση μας κάνει καλό. Βοηθήστε με όλες να πάμε στις μηχανές.

Τρίτη: Σπρώξτε κι εσείς. Δε μπορώ μόνη μου.

*(Η Δεύτερη αρπάζει την Τέταρτη απ' το λαιμό και την κρατάει κάτω)*

Τρίτη: Τι κάνεις;

Δεύτερη: Τώρα! Τώρα που είναι αδύναμη! Θα τα πεις όλα! Μίλα!

Πρώτη: Άφησέ τη, με τρομάζεις!

Τρίτη: Βόηθα με, τράβα τη!

Τέταρτη: Με πνίγεις!

Δεύτερη: Γιατί χτυπάει ο συναγερμός έτσι; Τι έχεις κάνει;

Τέταρτη: Άσε με!

Πρώτη: Γιατί δεν απαντάς; Τι έχεις κάνει;

Τρίτη: Κι εσύ;

Πρώτη: Ναι, κι εγώ!

Δεύτερη: Είμαστε τρεις και είσαι μία. Στα χέρια σε κρατάμε.

Τρίτη: Χάνει το οξυγόνο της. Θα ζαλιστούμε όλες.

Δεύτερη: Λέγε!

Τέταρτη: Αίμ ...μμμφχχμ.... αίμα... αιμορραγούμε

Πρώτη: Δεχτήκαμε επίθεση;

*(η Τέταρτη κουνάει το κεφάλι)*

Τρίτη: Πόσο χρόνο έχουμε;

Τέταρτη: Στην αρχή περίπου οκτώ. Τώρα δεν ξέρω.

## ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Δεύτερη: Πού είναι τα τραύματα;

Τέταρτη: Σε ολόκληρη την κοιλιακή χώρα και στην πλάτη. Τα σήματα λένε πως ανιχνεύτηκαν μικρότερα τραύματα στα χέρια και στα πόδια. Βοηθήστε με να σηκωθώ.

Πρώτη: Υπάρχουν νεκροί συνάδελφοι;

Τέταρτη: Δεν έχω λάβει τέτοιο σήμα. Υπάρχει έντονη αιμορραγία σε εξέλιξη και επιχείρηση περιορισμού της.

Τρίτη: Γι' αυτό έχει μια άρρωστη παγωνιά εδωμέσα.

Δεύτερη: Ποιος το έκανε;

*(όλες σέρνονται σχεδόν προς τους πάγκους εργασίας τους και ταυτόχρονα συζητούν. Μόλις φτάσουν τους πάγκους, ο ρυθμός γίνεται πιο γρήγορος, σχεδόν ασθματικός)*

Τέταρτη: Έχει σημασία;

Πρώτη: Θέλουμε να ξέρουμε.

Τετάρτη: Δεν έχω επιβεβαιωμένες πληροφορίες. Είχα καταλάβει ότι ήμασταν σε διαφορετικές συνθήκες, για λίγες μονάδες χρόνου, σε κλίμακα εικοσιτετραώρου. Κοιτάζτε τις οθόνες σας. Ο συναγερμένος έχει μια σταθερά ανοδική πορεία.

Τρίτη: Τι διαφορετικές συνθήκες;

Τέταρτη: Μου έρχονταν μηνύματα για έιτακτο κίνδυνο, πανικό, υψηλά επίπεδα άγχους και έντονη σωματική δραστηριότητα που έμοιαζε με πάλη και σημάδια βασανισμού. Καταλάβαινα ότι υπάρχει βίαιη αλλαγή περιβάλλοντος.

Πρώτη: Γι' αυτό ήσουν ταραγμένη και αφηρημένη τελευταία!

Δεύτερη: Το ήξερα! Γιατί δε μας έλεγες τίποτα;

Τέταρτη: Δεν είχα καμία σαφή εντολή να σας μεταφέρω σήμα κινδύνου. Έχω αποστολή να συντονίζω, να τροφοδοτώ... να καθησυχάζω όλα τα τμήματα.

Τρίτη: Δεν είχες μιλήσει με τον Προϊστάμενο;

Τέταρτη: Σε συνθήκες πανικού δε γίνονται διαβουλεύσεις. Τις αποφάσεις τις λαμβάνει μόνος του και εγώ υποστηρίζω το σύστημα.

Τρίτη: Ζαλίζομαι

Τέταρτη: Δυνάμωσε την ένταση του οξυγόνου. Χρειάζεσαι αυξημένες ποσότητες, ειδικά τώρα. Πρέπει να στηρίζουμε το σύστημα. Κρατηθείτε, πιεση πάνω. *(μουνάει μοχλό, επέρχεται τράνταγμα σε όλες και οι ρυθμοί ανεβαίνουν)*

Τρίτη: Οι αιτήσεις από τον Προϊστάμενο για παραγωγή σακχάρων είναι τρομερά αυξημένες, δεν τις προλαβαίνω.

Τέταρτη: Ο Εγκέφαλος έχει μεγάλη ανάγκη από σάκχαρα, βάλε τα δυνατά σου.

Δεύτερη: Καιρό είχες να τον πεις με το μικρό του.

Τέταρτη: Δεν είναι ώρα τώρα για τίτλους. Στείλε αίτημα για μεγαλύτερες ποσότητες νερού, θα το χρειαστείς. Οι μηχανές δεν επανέρχονται, έχουμε τρομερή ανάγκη από αιμοπετάλια, παντού.

Πρώτη: Είσαι σε μεγάλη ένταση, πρόσεχε μην καταρρεύσεις εσύ.

Τέταρτη: Δεν έχω τέτοια πολυτέλεια. Ανεβάζω κι άλλο ένταση και ταχύτητα. *(τράνταγμα ξανά)* Όλο το σύστημα αναζητά οξυγόνο.

Δεύτερη: Χάνουμε θερμοκρασία

Πρώτη: Από την αιμορραγία θα είναι

Τέταρτη: Πρέπει να την ελέγξουμε προτού

Τρίτη: Προτού, τι;

Δεύτερη: Προτού γίνει μη αναστρέψιμη!

Τρίτη: Δεν αισθάνομαι καλά

Πρώτη *(στην Τέταρτη)*: Τι σήμα λαμβάνεις για τους τραυματισμένους ιστούς;

Δεύτερη: Ανάθεμα, ήταν ήδη ευαίσθητα σημεία γεμάτα παλιές πληγές.

Τέταρτη: Δεν έχω λάβει κανένα σήμα εδώ και ώρα

Δεύτερη: Καλεσέ τον!

Τέταρτη: Δεν ανταποκρίνεται

Τρίτη: Τι σημαίνει αυτό;

Δεύτερη: Κι εμείς τότε, τι σιατά κάνουμε εδώ πέρα;

Τέταρτη: Πολεμάμε! Αυτό κάνουμε!

Τρίτη: Πώς; Μόνες μας;

Πρώτη: Πόσα να κάνουμε; Εγώ τι άλλο νομίζεις μπορώ να κάνω;

Τετάρτη: Εγώ συντονίζω!

Τρίτη: Εσύ δεν ξέρεις καν τι γίνεται παραέξω

Πρώτη: Ο οργανισμός είναι ακυβέρνητος

Δεύτερη: Ανάθεμα, πού μας έμπλεξες πάλι!

Τέταρτη: Κρατηθείτε, πίεση κάτω. *(τράνταγμα πιο ισχυρό. Παύση. Ηρεμία. Τα φώτα διαφοροποιούνται, τις κάνουν να μοιάζουν πιο αλλόκοτες και η εικόνα αυτή χειροτερεύει διαρκώς μέχρι το τέλος του έργου)*

## ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

*Η Τρίτη ξεσπά σε κλάματα. Καμιά δε μιλάει. Καμιά δεν κουνιέται.*

Τέταρτη: Γιατί με κοιτάτε έτσι; Τι σας έκανα;

Δεύτερη: Εσύ φταις για όσα περνάμε!

Τέταρτη: Πώς φταίω εγώ;

Δεύτερη: Αν δεν ήσουν τόσο αντιδραστική, δε θα τα περνάγαμε όλα αυτά.

Τρίτη: Δεν αντέχω άλλο.

Πρώτη: Ήταν ανάγκη να το περάσουμε πάλι;

Τέταρτη: Είναι εξωφρενικό να κατηγορείτε εμένα, επειδή δεχθήκαμε επίθεση.

Δεύτερη: Εσύ ήσουν η πηγή του κακού! Μας έθετες σε κίνδυνο διαρκώς! Όπου υπήρχε κίνδυνος, εκεί, ήθελες να πας κόντρα! Έβαζες λόγια στον Προϊστάμενο και κατάφερες να τον χειραγωγείς!

Τέταρτη: Είναι άδικο αυτό που κάνεις!

Δεύτερη: Εσύ είσαι άδικη! Και ωραία, για σένα δε σε νοιάζει. Εμάς όμως, γιατί μας παίρνεις στο λαιμό σου; Εμάς μας ρώτησες, κυρία «ηρωίδα»;

Τρίτη: Ποιος μας επιτέθηκε;

Τέταρτη: Ο Εγκέφαλος δεν αναγνώρισε κανένα από τα πρόσωπα.

Πρώτη: Είναι πολλοί;

Τέταρτη: Ναι, είναι αρκετοί απαγωγείς. Λογικά τους έστειλαν εκείνοι.

Πρώτη: Οι ...;

Τρίτη: Όχι, όχι πάλι!

Δεύτερη: Οι ναρκοβαρώνοι; Τι έκανες αυτή τη φορά;

Τέταρτη: Δε λαμβάνω εγώ τις αποφάσεις, θα το καταλάβεις;

Δεύτερη: Η Μαρία είσαι εσύ! Πιο πολύ από κάθε άλλον μέσα στο σύστημα, η Μαρία ορίζεται από σένα! Εσύ καταφέρνεις και κυριαρχείς στη σιέφη και στη δράση της.

Τέταρτη: Η Μαρία είμαστε όλες! Κι εγώ κι εσείς και όλοι οι άλλοι, δίπλα και αποπάνω, μέσα σ' αυτό το τραυματισμένο σώμα.

*Η Τρίτη κάνει εμετό. Δεν τη βοηθάει καμία.*

Τέταρτη: Όλα ήταν ήσυχα τις προάλλες. Δεν είχε γίνει τίποτα καινούριο. Τίποτα ανησυχητικό. Μέσα στη γαλήνη του πρωινού, κατά τη διάρκεια της οδήγησης, για να πάει η μικρή σχολείο, δεχθήκαμε επίθεση. Δεχθήκαμε ξυλοδαρμό. Απαγωγή σε άγνωστο μέρος. Βασανισμό. Επίθεση με αιχμηρά αντικείμενα. Απόπειρα ανθρωποκτονίας.

Πρώτη: Πάλι.

Δεύτερη: Δε σου έμαθαν τίποτα οι προηγούμενες δύο απόπειρες; Ο πόνος του πένθους; Η ζωή του συντρόφου που χάθηκε; Το χυμένο του αίμα; Το χυμένο σου αίμα; Οι χαραιές; Η κολοστομία; Το τραυματικό σοκ; Ο μαρτυρικός χρόνος που χρειαστήκαμε για να συνέλθουμε; Δύο φορές απανωτά; Και τώρα τρίτη;

Τέταρτη: Δεν ορίζουμε εμείς το σύμπαν. Ένα σύστημα είμαστε, μια μηχανή. Σε συνάρτηση με άλλες μηχανές. Δε δώσαμε αφορμή για τίποτα.

Τρίτη: Μη χρησιμοποιείς πληθυντικό. Εμάς ούτε μας ρωτάει κανείς, ούτε μας ενημερώνει.

Δεύτερη: Καλά σου λέει. Και δεν έχει σημασία το τώρα. Τώρα πληρώνουμε, γι' άλλη μια φορά, τις παλιές σου κόντρες και απερισκεψίες.

Τέταρτη: Απερισκεψίες;

Δεύτερη: Τι το παίζεις, ε; Θαρραλέα; Είσαι πιο έξυπνη; Είσαι μάγικας εσύ, ε;

Πρώτη: Τα παιδιά δεν τα σκέφτηκες; Πώς μπόρεσες;

Τέταρτη: Τα παιδιά σκέφτομαι πάντα! Ό,τι κάνω, είναι γι' αυτά! Παράδειγμα! Για τα δικά μου και για τα παιδιά του κόσμου.

Δεύτερη: Και ποια είσαι εσύ, να σώσεις τον κόσμο; Ούτε τον εαυτό σου δε μπορείς να σώσεις.

Τέταρτη: Ποια είμαι; Είμαι εσύ. Κι εσύ, κι εσύ. Και είμαι όλοι και όλες που απαρτίζουν αυτό το σώμα. Και μετά, αυτό το σώμα είναι ίδιο με τα άλλα σώματα, έξω από αυτό, και όλα μαζί, αυτά τα ίδια σώματα, αυτές οι ίδιες καλοκουρδισμένες μηχανές, τα μικρά θαύματα, απαρτίζουν τον κόσμο των ανθρώπων. Εμείς είμαστε ο κόσμος. Κι εσύ, κι εγώ, και όλοι. Δε μπορείς να πεις «δεν ήξερα». Δε μπορείς να πεις «δεν έκανα». Ένα κομματάκι μπορείς κι εσύ να το κάνεις, έχεις δικαίωμα και υποχρέωση, αφού είσαι μέρος του συνόλου. Κοίτα γύρω σου. Όλα είναι μέρη ενός συνόλου. Έτσι είναι καμωμένα. Δεν το λέω εγώ. Όλα βοηθάνε. Όλα είναι χρήσιμα.

Δεύτερη: Ηρωισμοί ανούσιοι μπροστά στο μεγάλο κίνδυνο! Αν τα χάσεις όλα, τι θα μείνει; Η πάλη σου, στον αέρα; Τι νόημα έχει, αν εσύ δεν υπάρχουνεις πια;

Τέταρτη: Μην αρνείσαι αυτό που ξέρεις καλά.

Πρώτη: Εσύ απαρνιέσαι εσένα.

Τρίτη: Τι ξέρεις καλά, παρά μόνο το σώμα που ορίζεις;

Τέταρτη: Είναι ο φόβος που σας τρώει και δεν παραδέχεστε πως κι εσείς το ίδιο θα κάνατε.

Δεύτερη: Τι θα κάναμε; Να πάμε κόντρα στους ναρκοβαρώνους; Να κηρύζουμε έναν χαμένο πόλεμο;

Πρώτη: Και μετά να τον συνεχίσουμε, με περισσότερο πάθος;



Τρίτη: Απτόητες; Χωρίς σταματημό; Χωρίς όριο, μετά απ' όλα τα τραύματά μας;

Δεύτερη: Ε λοιπόν, όχι. Απ' ένα σημείο και πέρα, πρέπει να κάθεται στ' αυγά σου. Ο σκοπός είναι να ζεις. Η ζωή είναι ιερή.

Τέταρτη: Ιερή, ναι. Αλλά όχι μοναχά η δική μας. Κάθε ζωή είναι ιερή.

Δεύτερη: Μας έμπλεξε με τα πολιτικά, από εκεί άρχισαν όλα.

Τέταρτη: Εμένα κατηγορείτε, αλλά κι εσείς το ίδιο θα κάνατε στη θέση μου. Είμαστε από το ίδιο υλικό φτιαγμένες. Ταγμένες σε άλλο πόστο. Ο ρόλος ο δικός μου είναι να κινητοποιώ, να στηρίζω, να δίνω δύναμη. Με ευθύνη απέναντι στους άλλους ανθρώπους, στους πολίτες που μου έδειξαν εμπιστοσύνη, σε όσους με κίνδυνο της ζωής τους, μάχονται να επιβιώσουν με τίμιο τρόπο, αγαπώντας ο ένας τον άλλο. Δεν προσποιούμαι κάτι. Δεν είμαι ατρόμητη. Φοβάμαι όπως φοβάστε. Εγώ είμαι εσείς. Κι εσείς εγώ. Τα τραύματά μας, μας θυμίζουν ότι παλεύουμε για τη δικαιοσύνη. Ότι είμαστε ισχυρές και στεκόμαστε ακόμα πάνω σ' αυτά τα πόδια.

Πρώτη: Μουδιάζω. Είναι παράξενο...

## ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Τέταρτη: Ελάτε κοντά. Αγγίξτε τα χέρια. Χρειαζόμαστε θερμότητα. Έτσι. Πλησιάστε κι άλλο. Χτύπο στο χτύπο. Ο δικός μας ρυθμός. Το τραγούδι μας. Το τραγούδι της ζωής.

*(όλες μαζί)*

Αίμα, αίμα ζεστό

Κυλάει γοργά

Τις φλέβες δροσίζει

Ο νους ξεκινά

Μεγάλο ταξίδι

Στις άκρες της γης

Τα βλέφαρ' ανοίγεις  
Κι εκεί απορείς  
Γιατί είσαι εδώ;  
Ποιος είν ο σκοπός;  
Να τραφείς;  
Να χαρείς;  
Να θεριέψεις;  
Τον κόσμο μπορείς  
Να κυλώσεις  
Στα χέρια.  
Ψηλά να πετάξεις  
Ν' αγγίζεις  
Τ' αστέρια.  
Μα εσύ τι θα κάνεις;  
Αυτό θα διαλέξεις;  
Βαρύ 'ναι το σώμα  
Πολλές οι παγίδες  
Γλυκιά ευκολία  
Χαιδεύει τα χείλη  
Ποιο δρόμο θα πάρεις  
Εσύ το ορίζεις  
Αίμα ζεστό  
Κυλάει γοργά

Ποτίζει τους δρόμους

Γεμίζει ορφανά

Μανάδες δακρύζουν

Το άδικο νικά

Πολύτιμο είναι

Και δύσκολο πολύ

Να εκτιμάς, να σέβεσαι, του Άλλου τη ζωή.

Τρίτη: Πες μας, πες μας πάλι μια από τις ιστορίες σου. Με ηρεμούν οι ιστορίες σου.

Τέταρτη: Ποια θες; Αυτή με το μικρό αγόρι; Ήμασταν κι εμείς μικρές. Μια μέρα, εκεί που παίζαμε στο δρόμο, κρύφτηκα έξω από ένα ισόγειο γραφείο, κάτω από τη μπροστινή σιάλα. Ένα αγόρι ήρθε προς το μέρος μου - νόμιζα στην αρχή ότι ήταν από τη γειτονιά και ανακάλυψε την κρυψώνα μου. Αλλά δεν ερχόταν για μένα. Χτύπησε δειλά την πόρτα του γραφείου, μια αντρική φωνή τον ρώτησε τι θέλει. Το αγοράκι ρώτησε «πόσο κοστίζει να θάψεις έναν άνθρωπο;». Του είπαν την τιμή και το αγόρι έφυγε. Δεν ξέρω γιατί με πείραζε τόσο πολύ. Έμεινα μέσα στην κρυψώνα και έκλαιγα. Με είχε πάρει η νύχτα όταν αποφάσισα να γυρίσω σπίτι.

Πρώτη: Αυτό το αγόρι...ήταν ο Χοσέ;

Τέταρτη: Το ήξερες;

Πρώτη: Όταν ο Εγκέφαλος ταίριαζε τις πληροφορίες και ολοκληρώθηκε η αναγνώριση, μου έστελνε σήματα ακατάληπτα. Για μέρες δε μπορούσα να δεχτώ τροφή, είχα κλείσει τις πύλες. Έτσι το έμαθα.

Τέταρτη: Τον αναγνώρισε χρόνια μετά. Τον ρώτησε και το παραδέχτηκε. Η μητέρα του Χοσέ είχε πεθάνει από υπερβολική δόση. Μεγαλώνοντας, είχε μπλέξει και αυτός. Όταν μας τα έλεγε αυτά, ήταν ήδη χρόνια καθαρός, και πολεμούσε το σύστημα όσο μπορούσε. Το δικό του φως ακολούθησαμε κι εμείς.

Δεύτερη: Εδώ μέσα σιοτεινιάζει, όλο και περισσότερο.

## ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Τέταρτη: Νομίζω αδυνατίζει η όρασή μας.

Δεύτερη: Δε μπορώ, δε μπορώ να το χωνέψω! Τι έκανες; Ο ρόλος σου είναι να φροντίζεις αυτό το σώμα, να το διατηρείς στη ζωή. Το ήξερες ότι βρισκόσουν σε κίνδυνο. Το ήξερες ότι μας έθετες σε κίνδυνο. Γιατί δε χτυπούσες λίγο πιο φοβισμένα; Γιατί δεν απαιτούσες από τον Εγκέφαλο να διαπραγματευτεί την ασφάλεια του σώματός μας;

Τέταρτη: Γνωρίζω ότι προφυλασσόταν όσο μπορούσε. Η Μαρία, όσο ήταν δήμαρχος, είχε σωματοφύλακες. Μετά τη λήξη της θητείας, και παρόλες τις επιθέσεις ενάντια στη ζωή της, τη ζωή μας, η πολιτική ηγεσία είχε αποσύρει τη σωματοφυλακή. Ήταν πλέον, εκτεθειμένη.

Τρίτη: Δεν αντέχω άλλο, εδώ και χρόνια βρισκόμαστε σε συνεχή πόνο. Πόσο, πόσο απροστάτευτες ήμασταν; Γιατί έγιναν όλα αυτά, γιατί έπρεπε να τα υποφέρουμε όλα αυτά;

Πρώτη: Πες μας σε παρακαλώ, όσα όσα ξέρεις.

Τέταρτη: Εντάξει. Όσα σας μεταφέρω, τα έχω διαβάσει σε μηνύματα του Εγκεφάλου και υπήρξαν αντικείμενο στις διασκέψεις μας. Η επαρχία που γεννηθήκαμε και ζούμε, το Μιτσοακάν (*Michoacan*), ήταν πάντα επαρχία αγροτική. Όμως εδώ και χρόνια είναι ανεξέλεγκτο πεδίο δράσης εμπόρων ναρκωτικών. Πάνω από 20 δήμαρχοι έχουν δολοφονηθεί τα τελευταία χρόνια, από τα καρτέλ, εξαιτίας του πολέμου που κήρυξε εναντίον τους ο Πρόεδρος της χώρας μας.

Τρίτη: Είκοσι; Είκοσι σώματα δολοφονημένα από άλλα σώματα;

Τέταρτη: Παράξενο, ε; Οι έμποροι απλώνουν τα δίκτυα τους και τα λεφτά τους σαν επιδημία πάνω στην επαρχία μας. Αναρίθμητοι ανώτεροι αξιωματούχοι, αστυνομικοί, πολιτικοί... Όλοι έχουν συλληφθεί με την κατηγορία ότι υποβοηθούν τους εμπόρους. Ταυτόχρονα χρηματίζονται και υποστηρίζονται

πολιτικά από αυτούς. Η κυρίαρχη ομάδα εμπόρων στην επαρχία μας είναι η Φαμίλια Μιτσοακιάνα (*La Familia Michoacana*).

Πρώτη: Φαμίλια; Είναι οικογένεια, όπως εμείς;

Τέταρτη: Κάπως έτσι θεωρούν. Ιδιαίτερα σκληροί έμποροι. Και βίαιοι. Έχουν φτιάξει μια δική τους «Βίβλο», με υποτιθέμενες αξίες, επικαλούμενοι την οικογένεια και τη θρησκεία.

Δεύτερη: Επικαλούνται τι;

Τέταρτη: Συνήθειες και ανάγκες των ανθρώπων. Η Φαμίλια ισχυρίζεται ότι τα μέλη της δεν παίρνουν ναρκωτικά. Ο αρχηγός τους - «ο πιο Τρελός», όπως τον φωνάζουν - επιμένει ότι οι άντρες που έχει στρατολογήσει, αποφεύγουν να καταναλώνουν οι ίδιοι, τα ναρκωτικά που παράγουν και διακινούν. Αυτός είναι το αφεντικό και ο «πνευματικός ηγέτης».

Πρώτη: Αυτοί ήταν που φώναζαν ότι είναι «άγριοι στην καρδιά;»

Τέταρτη: Είχες δει το μήνυμα; Δεν ξέρω αν είναι άγριοι, μα κι εμείς είμαστε εξίσου δυνατές. Η Φαμίλια προσεγγίζει χρήστες ναρκωτικών που επισκέπτονται κλινικές απεξάρτησης, τους στηρίζει μέχρι να ξεφύγουν από το θάνατο και μετά τους στρατολογεί υποχρεωτικά να την υπηρετούν.

Τρίτη: Κι αν δεν υπακούσουν;

Τέταρτη: Τους σκοτώνει.

Τρίτη: Από το κακό στο χειρότερο.

Τέταρτη: Ακριβώς. Συναντιούνται συχνά για προσευχές και για σιοποβολή. Δίνουν δάνεια σε αγρότες, επιχειρήσεις, σχολεία κι εκκλησίες. Ύστερα διαφημίζουν στις τοπικές εφημερίδες τα κατορθώματά τους, για να κερδίσουν την εύνοια του κόσμου.

Πρώτη: Και ο κόσμος; Τους στηρίζει;

Τέταρτη: Έχουν αρκετούς υποστηρικτές, που τους βολεύει η κατάσταση. Άλλοι, είναι απλώς τρομοκρατημένοι και αδύναμοι. Η Φαμίλια ισχυρίζεται ότι δημιουργήθηκε για να επιδιώξει την ευημερία των πολιτών. Αυπροπροσδιορίζονται ως αναγκαίο κακό. Προσπάθησαν να

διαπραγματευτούν με τον Πρόεδρο της χώρας, προφασίστηκαν ότι επιθυμούν στ' αλήθεια ειρήνη και ηρεμία. Χα! Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που προηγουμένως είχαν κηρύξει πόλεμο, όταν μια νύχτα μπήκαν ένοπλοι σ' ένα κλαμπ, απείλησαν τους πάντες και πέταξαν στην πίστα πέντε κομμένα κεφάλια, με το μήνυμα «Αυτό είναι θεία δίκη. Όποιος πρέπει να πεθάνει, θα πεθάνει, και να το ξέρετε. Η Φαμίλια δε σκοτώνει για λεφτά, η Φαμίλια δε σκοτώνει αθώους, η Φαμίλια δε σκοτώνει γυναίκες.»

Δεύτερη: *(γελά νευρικά και παρατεταμένα)*

Τέταρτη: Εισάγουν ναρκωτικά από το Περού και την Κολομβία. Καλλιεργούν μεγάλες εκτάσεις με μαριχουάνα, παράγουν τεράστιες ποσότητες μεθαμφεταμίνης στη Σιέρρα Μάδρε, τις εξάγουν μαζί με κοκαΐνη και άλλα ναρκωτικά. Από παραστρατιωτική οργάνωση, έχουν εξελιχθεί σε παρακράτος. Σβήνουν φόρους επιχειρήσεων, επεμβαίνουν σε μικροδιαφορές μεταξύ πολιτών, ελέγχουν τους μικροεγκληματίες. Λειτουργούν ως τοκογλύφοι, φυγαδεύουν παράνομα κόσμο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Στις επιθέσεις τους, συνήθως προσποιούνται τους αστυνομικούς. Σταματούν τ' ανυποψίαστα θύματά τους στο δρόμο για έναν τυπικό έλεγχο. Έχουν άκρες παντού. Μέχρι και ο ετεροθαλής αδερφός του κυβερνήτη της επαρχίας μας, εκλεγμένος και ο ίδιος στο Κογκρέσο – ακούστε! - κατηγορήθηκε ότι ήταν στέλεχος της Φαμίλιας και τους προσέφερε υψηλή πολιτική προστασία.

Δεύτερη: *(πιάνει την Τέταρτη από τους ώμους και την κουνάει επιθετικά)* Κι εσύ; Κι εσύ το πιο έξυπνο που βρήκες να κάνεις, είναι να τα βάλεις μαζί τους; Με μια οργάνωση με τέτοια δύναμη; Γιατί Μαρία;

Τέταρτη: Ηρέμησε σε παρακαλώ, χάνουμε ενέργεια έτσι.

Δεύτερη: Έχει νόημα τώρα πια, να φυλάμε ενέργεια;

Τέταρτη: Πάντα έχει. Γι' αυτό είμαστε φτιαγμένες.

Πρώτη: Καλά σου λέει, άστην.

*(η Δεύτερη ησυχάζει και πάει σε μια γωνιά)*

## ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Δεύτερη: Γιατί Μαρία;

Τέταρτη: Γιατί αγαπούσα! Όπως αγαπάω εμένα, όπως αγαπάω εσάς, όπως αγαπάω τα παιδιά και τον άντρα μου. Όταν αγαπάς, δε γίνεται να κλείνεις τα μάτια. Δε γίνεται να κάνεις ότι δε βλέπεις. Γεννήθηκα και μεγάλωσα σ' αυτή την επαρχία, εδώ είναι οι άνθρωποι μου. Είδα εφήβους να λιώνουν και να σβήνουν από τις ουσίες αυτές, είδα γυναίκες να μένουν χήρες, είδα μωρά να γυρνάνε στο δρόμο ορφανά και τους γονείς στον τάφο ή στη φυλακή για χρόνια. Είδα και άκουσα και ξέρω. Στη γειτονιά όλο χειροτέρευαν τα πράγματα. Κάποιον, τον ειβίαζαν. Κάποιος εξαφανιζόταν. Οι γείτονες φοβούνταν, κανείς δε μιλούσε. Οι γείτονες μας, άνθρωποι αγράμματοι, με σιαμμένα πρόσωπα, ολόκληροι μια ρυτίδα που χαμογελάει. Και μάτια φωτεινά. Μάτια που θόλωναν κάθε φορά που γίνονταν τα ίδια. Που ανησυχούσαν ότι αύριο θα είναι η δική τους σειρά, το δικό τους παιδί. Να πουλάς το θάνατο, για να κερδίσεις τη ζωή σου! Τι σκλαβιά! Και να διακηρύσσουν ότι προστατεύουν τον κόσμο! Στέλνοντας τόσους οργανισμούς στην εξάρτηση και τη φθορά, αργή ή ακαριαία.

Τρίτη: Όταν γνώρισες τον Χοσέ, αποφάσισες να τους πολεμήσεις;

Τέταρτη: Ο Χοσέ... Ο Χοσέ έγινε ο αέρας που ήρθε και θέρειψε τη φωτιά μου. Τόσο δυνατός. Τόσο πονεμένος. Τόσο αποφασισμένος. Αφού ξέφυγε ο ίδιος, αφού κατάφερε να κόψει τη χρήση ουσιών, βάλθηκε να γλιτώσει κι άλλους. Πρώτος ασχολήθηκε με την πολιτική. Πρώτος απ' όλους αυτός μ' έσπρωξε να μπω στην Ιατρική. Και μετά με στήριζε. Με πρόσεχε. Με προέτρεπε να κάνω πράξη αυτό που ονειρευόμουν, να βοηθάω τους ανθρώπους.

Δεύτερη: Μια γυναίκα... Μια ωραία γυναίκα, μια γερή γυναίκα, μορφωμένη, που είχε όλη τη ζωή μπροστά της. Τον άνθρωπό της, τα παιδιά της. Γιατί να μπλέξει με αυτά; Γιατί;

Τέταρτη: Για όλα αυτά που είπες.

Πρώτη: Το στόμα μου γίνεται πικρό.

Τρίτη: *(θωπεύει την Πρώτη)* Θυμήσου πόσο ήρεμες ήμασταν όταν ζούσε ο Χοσέ. Θυμήσου πώς ήταν να μας κρατάει στην αγκαλιά του.

*(πιάνονται σ' ένα σχήμα σχεδόν κυκλικό, κλειδώνοντας η μία τους αγκώνες της άλλης και κοιτούν μπροστά, στροβιλιζόμενες αργά)*

Τέταρτη: Πες μας, Μαρία.

Τρίτη: Μου άγγιζε το μάγουλο με το δάχτυλό του και ένιωθα τη ζέστη του. Ήταν το σύνθημά μας.

Δεύτερη: Για να κλείσω τα μάτια. Και να με φιλήσει στα βλέφαρα. Και να με σφίξει πιο πολύ. Πιο πολύ.

Πρώτη: Όλα ήταν τόσο ήρεμα τότε. Ο κόσμος μικραίνει και μεγάλωνε και μας χωρούσε όλους.

Τρίτη: Και κάθε φορά, σε κάθε σύννεφο, σε κάθε πρόβλημα, ήταν εκεί, δίπλα μου. Ήταν δικοί μας, κοινοί, και οι ήλιοι και οι καταιγίδες.

Πρώτη: Αυτός χάριξε περισσότερο με την εκλογή μου. Για μέρες με φώναζε «κυρία Δήμαρχε». Το έλεγε και καμάρωνε. Ήξερε ότι ήμουν ευτυχισμένη. Και αριετά δυνατή, ώστε να ταχθώ κι εγώ ενάντια στα καρτέλ των ναρκωτικών. Να μην υποχωρήσω και να τους διώξω όσο περνούσε απ' το χέρι μου.

Τρίτη: Ακόμα και στα δύσκολα. Και τότε, στις μεγάλες πλημμύρες. Τότε που καταστράφηκαν 28 σπίτια από το χείμαρρο, ακόμα και όταν άρχισαν τα απειλητικά μηνύματα της Φαμίλιας, ακόμα και όταν ο κυβερνήτης έκανε ότι δε συμβαίνει τίποτα. Δε θα έκανα ποτέ πίσω. Ήξερα ότι είχα ευθύνη απέναντι στον κόσμο που με ψήφισε, τον κόσμο που παλεύει για να φέρει ένα καρβέλι ψωμί στο σπίτι του. Ο άντρας μου ήταν πάντα εκεί, να μου θυμίσει ότι θα τα καταφέρω.

Δεύτερη: Μέχρι που... Χοσέ... Εκείνο το πρωί, της πρώτης απόπειρας. Γιατί να μη μπορεί να σβήσει απ' τη μνήμη, γιατί; Δεν αντέχω να σε βλέπω δίπλα μου, ματωμένο, κι εγώ να μη μπορώ να κουνηθώ. Κι εγώ να πνίγομαι στο δικό μου αίμα.

Τέταρτη: Τρέμω, τρέμω, φοβάμαι και σβήνω. Χτυπώ σαν τρελή, δε μπορεί να συμβαίνει, δε μπορεί να σε χάνω.

Πρώτη: Και τρεις μήνες μετά, χωρίς να έχω συνέλθει, μου επιτίθενται στο αμάξι που οδηγούσε ο αδερφός μου. Δεύτερη απόπειρα. Όλο το σώμα σε πόνο



βαθύ. Όλο το σώμα με βαθιές τομές. Σημάδια από σφαίρες. Κατεστραμμένα σπλάχνα. Πειραγμένες ζωτικές λειτουργίες. Τρέμω.

Τέταρτη: Τρέμω, τρέμω, ακόμα τρέμω. Φοβάμαι και τρέμω.

Τρίτη: Τις απώλειες που βίωσα, δεν τις εύχομαι σε κανέναν. Πρέπει να τις αποδεχτώ και να προχωρήσω. Δε μπορώ να παραιτηθώ από τον αγώνα. Πέρα και πάνω από τη δική μου ασφάλεια, και της οικογένειάς μου, βάζω την ασφάλεια των πολιτών μου. Των παιδιών, των γυναικών, των ηλικιωμένων, των ανθρώπων του μόχθου, των αδυνάτων. Αυτή είμαι και θα παραμείνω όσο μπορώ να στέκομαι όρθια. Το παράδειγμα για τα τρία παιδιά μου. Τρέμω.

Τέταρτη: Και ήρθε κι άλλη απόπειρα, κι άλλη, και δεν το είπα ποτέ! Τρέμω, τρέμω, φοβάμαι και τρέμω.

Δεύτερη: Μέχρι και το κόμμα μου μ' εγκατέλειψε. Συνέχισα να προχωρώ και να μεγαλώνω τα παιδιά μου. Η δημοκρατία τελείωσε. Αγάπησα ξανά, παντρεύτηκα γρήγορα. Η ζωή έτρεχε γρήγορα, πολύ γρήγορα.

Πρώτη: Έβαλα υποψηφιότητα για το Κογκρέσο, με άλλο κόμμα αυτή τη φορά. Απέτυχα. Αποσύρθηκα για την ώρα, από την πολιτική. Δεν είχα πια καμία φύλαξη, καμία προστασία, αφού δε διατηρούσα αξίωμα. Παρόλες τις απόπειρες κατά της ζωής μου. Τρέμω.

Τέταρτη: Μου επιτέθηκαν ξανά. Μπροστά στο παιδί μου. Σταμάτησαν το αμάξι καθώς την πήγαινα σχολείο. Με απήγαγαν. Τρέμω, τρέμω ολόκληρη.

Δεύτερη: Μην αυξάνεις το ρυθμό σου.

Πρώτη: Αγκαλιάστε την, πιο σφιχτά.

## ΣΚΗΝΗ ΕΚΔΕΚΑΤΗ

Τρίτη: Το ακούτε; Τι είναι αυτό;

Τέταρτη: Ο χτύπος μου είναι, ο ρυθμός μας, χτύπο στο χτύπο.

Τρίτη: Όχι, όχι, αυτό, το άλλο.

Τέταρτη: Οι μηχανές.. Πάμε στις μηχανές.. *(κάνει κίνηση προς τα εκεί – διαλύεται το σχήμα καθώς πανικοβάλλονται)*

Δεύτερη: Είναι αυτός ο θόρυβος; Είναι αυτός;

Πρώτη: Τι συμβαίνει;

Τέταρτη: Οι πνεύμονες. Δεν έχουν πολύ οξυγόνο. Δε λαμβάνουν σωστά τα μηνύματα του εγκεφάλου.

Πρώτη: Και τι ακούγεται;

Τέταρτη: Η επιγλωττίδα. Δε λειτουργεί καλά, στάζει σάλιο στην αναπνευστική οδό.

Δεύτερη: Είναι ο ρόγχος;

Τέταρτη: Ηρέμησε σε παρακαλώ.

Δεύτερη: Είναι ο ρόγχος;

*(αρχίζουν ένα ανεξέλεγκτο τρέμουλο, κινούνται γρήγορα, δημιουργούν ζεύγη και τα διαλύουν αμέσως)*

Τρίτη: Είναι άδικο! Είμαστε μόνο 36 χρονών!

Πρώτη: Είσαι τόσο νέα. Τόσο δυνατή.

Τρίτη: Κι εσύ είσαι υγιής. Λάμπουν οι ιστοί σου.

Πρώτη: Δεν είμαστε άρρωστες. Γιατί; Γιατί να τελειώνει τώρα, γιατί;

Δεύτερη: Εσύ! Εσύ που πίστεψες ότι θ' αλλάξεις τον κόσμο. Εσύ που πίστεψες ότι έχεις δύναμη. Είσαι μια κόκκινη τρόμπα, αυτό μόνο, και ήρθε η ώρα να το μάθεις!

Τέταρτη: Βγάλε όσο δηλητήριο σου έχει απομείνει, αντέχω. Άμα είναι να νιώσεις καλύτερα.

Πρώτη: Τα επίπεδα των οξέων έχουν ανέβει, πάνω από κάθε άλλη φορά. Η γεύση του αίματος πλανάται μέσα μου.

Τρίτη: Νιώθω πρησμένη παντού. Οι απαιτήσεις του Εγκεφάλου είναι ανεξέλεγκτες.

Τετάρτη: Κρατήσου λίγο ακόμα. Εσύ φυλάς όλη μας τη δύναμη.

Δεύτερη: Το φως! Χαμηλώνει το φως!

Τετάρτη: Όχι, όχι, σε μπερδεύουν οι στρεσογόνες ουσίες.

Πρώτη: Γιατί είναι τόσο υψηλές;

Τρίτη: Έχει μειωθεί η θερμοκρασία μας.

Τετάρτη: Τρέμουμε γιατί έχει ανέβει ο δείκτης της φλεγμονής. Ο Εγκέφαλος προσπαθεί να το ελέγξει. Τα μηνύματα είναι ακατάπαυστα.

Πρώτη: Κοίτα!

Δεύτερη: Πού;

Πρώτη: Εκεί!

Τρίτη: Όχι, όχι, εκεί είναι.

Δεύτερη: Τι είναι αυτά; Τι βλέπουμε;

Πρώτη: Τι μας συμβαίνει;

Τετάρτη: Ο Εγκέφαλος, ο Εγκέφαλος στέλνει απανωτά πληροφορίες. Είναι η αποθήκη των αναμνήσεων... Σε υπερλειτουργία.

Τρίτη: Κάτι σκίζει τη σάρκα μου... πολλές φορές... παράξενο... δεν πονάω καθόλου... μια φλόγα με πλησιάζει... το δέρμα καίγεται... δε με πειράζει... σα να καίγεται άλλος είναι, κι όχι εγώ

Δεύτερη: Όχι, το μπερδεύεις... Πόνος γέννας είναι αυτό... Το πρώτο μας μωρό.. Άκου την καρδιά του.. Χα... Άγγιξέ το... μύρισέ το... απαλό που είναι... μυρίζει όπως εμείς... σπλάχνα ζεστά... η μυρωδιά της ζωής

Πρώτη: Μη, όχι το παιδί! Μη μου την πάρετε! Μη, σας ικετεύω! Πάρτε εμένα! Αφήστε τη να φύγει! Δε φταίει αυτή, είναι παιδί! Αγάπη μου, μην κλαις, σε παρακαλώ, μην κλαις. Η μαμά είναι καλά. Θα κάνω ό,τι θέλετε, σας παρακαλώ, αφήστε τη να φύγει!

Τετάρτη: Τι όμορφος που είσαι... Πόσο δυνατός... Πώς γίνεται να έχεις ξεφύγει από τα ναρκωτικά και να έχεις το κουράγιο ν' αντιμετωπίσεις τους βαρβόνους;

Χοσέ... Ναι, το ξέρω... «Είναι σημαντικό στη ζωή να έχεις ιδανικά. Αλλά το πιο σημαντικό είναι να μάχεσαι γι' αυτά» Φίλησέ με. Σφίξε με. Μη μ' αφήνεις μόνη. Χοσέ!

Πρώτη: Μπήκα στην ιατρική! Χοσέ, μπήκα στην ιατρική! Σ' ευχαριστώ φως μου, σ' ευχαριστώ για όλα!

Τρίτη: Δεν καταλαβαίνω γιατί είμαι στόχος. Η συνείδησή μου είναι καθαρή.

Δεύτερη: Όχι, όχι, δε μπορώ να κάνω πίσω. Έχω ευθύνη απέναντι στους συμπολίτες που μ' εμπιστεύτηκαν. Στους ανθρώπους που αγωνίζονται και διακινδυνεύουν για ένα καρβέλι ψωμί.

Τέταρτη: Επτά... Επτά πυροβολισμοί! Χοσέ!

Τρίτη: Δε θα ντραπώ για τα τραύματά μου. Είμαι μια δίκαιη και ισχυρή γυναίκα που ακόμα στέκομαι στα πόδια μου και παλεύω.

Πρώτη: Τι είναι αυτό; Πυροβόλο όπλο; Τριάντα... τριάντα σφαίρες γαζώνουν το αμάξι. Τρεις, τρεις σφαίρες στη σάρκα μου.

Δεύτερη: Μαμά! Εδώ είμαι μαμά! Πιάσε με! Πιάσε με αν μπορείς! Είδες; Κρύφτηκα. Να όμως, τώρα κάθομαι να με πιάσεις. Άγγιξέ με. Χάιδεψέ με, μαμά. Ακούμπα με στην καρδιά σου. Χτύπο στο χτύπο, χορεύεις κι εσύ. Μ' αρέσει να σε νιώθω μαμά. Τι ωραία που μυρίζεις.

Τέταρτη: Το ακούτε;

Τρίτη: Ναι.

Πρώτη: Τι ωραία που νιώθω.

Δεύτερη: Είναι ζεστά.

Τέταρτη: Ζεστά ναι.

Τρίτη: Δε φοβάμαι πια.

Πρώτη: Τι θα κάνουμε;

Τέταρτη: Περιμένουμε.

*(ψιθυρίζουν ένα μελωδικό τραγούδι, χωρίς λέξεις, μόνο ήχοι, σαν σφύριγμα που ακούγεται από τα βάθη του ωκεανού, περνά από τις φλέβες τους και εκλύεται στους αιθέρες, στο σύμπαν)*

ΤΡΑΝΤΑΓΜΑ - ΤΕΛΟΣ